

Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ocak 2024

Rengi esmer gece ama yetmez
Ritmi kayıp ruhu donuk
Müptelası şiirlerin
Asla da değil dalkavuk
Hangi imgeyse seken
İrademin, tavan
Yaptığı kadar da elzem
Hem rengim mubah
Hem soyağacım تنها
İsyanlarda gök kubbe
Sessizliğin de sesi çıkmışken arşı alaya

Alayı duyguların
Bazen körü körüne yazdığım yaşadığım
Yeri geldi mi:
Alaylı
Züğürt tesellisi olsa bile ne ki?
Mektepli düşlerim
Erirken tenim
Titrimde saklı bir isyan
Yarım adası sevinçlerin
Sevdiğim kadar yaralı mahzun bir zümreyim
Doğuştan coşkulu
Yitimlerinden firar eden yetilerim
Varsın olsun bir Allah'ın kulu
Duymasın sesimi
Hissetmesin ruhumu

Zemberek kırık
Hüsrân saklı zemheride
Bahtı kayıp bir taht
Eşleşen iç sesle
Bazen hicran yağar gökten
Bazen elmanın sapı üzümün çöpü
İçtimada hüznün sağdığim kadar

Sayamadığım ne çok duygu
Serili yüreğim nazenin bir çiçek gibi
Yerin dibinde açan
Gökte süzülen
Her yara ise yâdım dünden

Bir imgeyi sevebilirim hem de delicesine...
Bir duygunun rüzgârında saklıdır da matemim, erircesine...
Endamlı bir düş olabilirim hüznümse hırkam.
Evhamlı bir kul belki de ancak ve ancak sevgiyle doyan.
İhtimamla serildiğim bir zemin alaşağı edilmiş olsam bir ömür ne ki?
Ve kamaşan gözlerim ve kurak diyarların nemidir saklı tuttuğu gözlerimde ve dalımla dimdik bir duruş
sergiledim kırılğan olsam ne ki; başımı öne eğmediğim kadar haysiyetime düşkün gel gör ki:
Rabbin Dergâhında boynum nasıl da kıldan ince ve severken içten içe...
Haşmetli bir kâinat ederi iman gücü.
Endamlı bir kanat peşime takılan ya da öncüm olan.
Ve her ne hikmetse farkında dahi olmadan bir ömür korunduğum ve meleklerin izinde nefsimde olan
düşmanlığımın katkı ettiğim sevgiyi de şerh düştüm mü ömre.
Güleç bir imgeyim an itibari ile:
Belki de bir kuş ama tavus kuşu değil hani kibirli hani ölümüne fani.
Güleç bir sözcüğüm şimdi de:
Deve kuşu hiç değil başımı kuma soktuğum değil gel gör ki:
Öncemde kumdan kaleler inşa ettiğim ve rüzgârın ihaneti ile döküldüğüm kum kum:
Kurum kurum kurumlanan kumrunun sağında...
Var olmanın hikmeti ile:
Saklı iken solumda...
Önüme diktiğim gözlerimi arkamı asla kolaçan etmediğim ve güvendiğim sevdalandığım kadar
Rabbime...
Ve işte şiirin dilemması ama yetmez...
Ve işte hikâyeler dizdiğim bazen şiire ihanet ettiğim öncemde saklı iken o rivayet:
Ve evet, ben şiir yazmazdım okumazdım bilmezdim de lakin...
Şiir gibi solumuşum hayatı bir ömür.
Yetmedi:
Şiirmiş yattığım kalktığım ve şiirmiş benim mekânım.
Şiirmiş yolum.
Meğerse ben bir ömür şiir yiyip içmişim.
Şimdilerde şiir yazıyorum aslında doyamıyorum şiire ve şiir bellediğim kâinat ve s/onsuzluğun
gizeminde:
Al işte:

Bir dikit.
Yetmedi ama.
Bir de sarkıt.
Ve işte devasa bir kilit:
Ve şiir iken anahtarı içimde açılasi binlerce kapı.
Bazen bir ardıç kuşu bazen Anka ve yalnızlığımı tasfiye ettiğim nasıl da doğdum küllerimden...
Ama yetmez bu da yetmez asla.
Öncemde kukumav şimdi yaza yaza karıştığım kâinat ve cihan meğerse nasıl da uzağındaymışım ana
kıtanın ve mademki bir yarım adada saklı varlığım...
Kanaat etsem de her şeye.
Sevgiye.
Şiire doyamıyorum:
Kıtlıktan çıkmışçasına seviyorum ve şiir soluyorum.
Solsam da açıyorum kırıldığım yerden çünkü:
Ben şiirim.
Çünkü ben kendi kabrime dikilesi bir gül' üm.
İnzivada geçen dünüm koca ömrüm.
Solgun değil mizacı evrenin seve seve bağışıklık kazandığım gizemin.
Rayından çıkan trenin imdat frenine bastım basalı şiir fıskırıyor her bir hücremden hatta peşimdeki
vagonlar bile şiirle eşlik ediyor bana mademki şiirdir benim lokomotifim mademki aşktır benim diğer
adım mademki ben şiire sevgiyle şirk koşarım...
Hem bülbülüm hem gül.
Hem şakırım hem açarım.
Hem susarım hem solarım.
Adımla müsemma...
Ve evet, ben cebbar bir Yıldızım...
Mehtaba sevdalı.
Mehtapsa gök kubbeye.
Ve işte göğün tentesine konuşlu kuşlar.
Ve işte o revnak yıldızlar.
Ve işte yüce Rabbim:
Yerin göğün ve benim tek Sahibim.
Ve şiirlerim ve ben ve ayraç evrenin ve dündeki mazim ve külfetim.
Körü körüne yaşamasam da.
Meğerki kör noktammış şiir.
Mademki ben de tek bir noktadan ibaretim...
Ve aşkla.
Ve şiirle.
Ve coşkuyla.

Yeri geldi mi hüznle...
Yeri göğü içime sığdıramadığım.
Ah, bedenim içimden taşarım taşkınım nehirler gibi nasıl da bentler aşarım.
Şaşaalıdır benim coşkum.
Bakmayınız hüznüme.
Bakınız yüzüme:
Tektir benim yüzüm yoktur tek bir maskem.
Tekil hanemde çoğalırım ben seve seve ve yaza yaza...
Şiirdir kendime ihanetim ne zamanki yazmasa kalem.
Şiirdir kendime şirk koştduğum.
Ve muamma dolu cihan.
En muteber duygu iken de sevgi ve umut.
Coşkumu mazur görün.
Hüznümse kesif.
Iskaladığım pek çok şey:
Mademki Rabbim böyle istedi.
Islanan gözlerim çünkü şiir yağdı içime.
Islıkladığım yine kendim:
Ah, ben âlemim.
Israrla sevdiğim matemim.
Şimdilerde kendimi.
Şiir kadar da sevmekse kendimi...
O halde daha da yazmalıyım ta ki çözene değin içimde saklı o ketum şifreyi...
Şiirlerim ve ben.
Şiirlerim ve çözülesi şifrem...